

Sygn. akt VI P 618/07

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Roslan – Karasińska

Ławnicy: Lidia Płuciennik, Bogumiła Wacława Karpińska

Protokolant: Agnieszka Łumińska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa A. C., F. G., M. J., W. M., P. S.

przeciwko S. S.

o odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odprawę pieniężną, wydanie dokumentów

orzeka:

I. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powodów A. C., F. G., M. J., W. M., P. S. tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę bez wypowiedzenia następujące kwoty:

a) na rzecz powoda A. C. łącznie kwotę 5. 189,31 zł (pięć tysięcy sto osiemdziesiąt dziewięć złotych i 31/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2007 roku do dnia zapłaty,

b) na rzecz powoda F. G. łącznie kwotę 3. 871,32 zł (trzy tysiące osiemset siedemdziesiąt jeden złotych i 32/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2007 roku do dnia zapłaty,

c) na rzecz powoda M. J. łącznie kwotę 1.431,55 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści jeden złotych i 55/100) wraz z ustawowymi odsetkami dnia 18 grudnia 2007 roku do dnia zapłaty,

d) na rzecz powódki W. M. kwotę 3. 990,00 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2007 roku do dnia zapłaty,

e) na rzecz powoda P. S. kwotę 12. 180,00 zł (dwanaście tysięcy sto osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2007 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powodów A. C., F. G., M. J., W. M. tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy następujące kwoty:

a) na rzecz powoda A. C. kwotę 13,12 zł (trzynaście złotych i 12/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

b) na rzecz powoda F. G. kwotę 12,53 zł (dwanaście złotych i 53/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

c) na rzecz powoda M. J. kwotę 6,24 zł (sześć złotych i 24/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

d) na rzecz powódki W. M. kwotę 384,58 netto zł (trzysta osiemdziesiąt cztery złote i 58/100) oraz kwotę 31,70 złotych brutto (trzydzieści jeden złotych i 70/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

e) oddała powództwo P. S. w zakresie żądania ekwiwalentu pieniężnego w całości;

III. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powodów A. C., F. G., M. J., W. M., P. S. tytułem odprawy pieniężnej następujące kwoty:

a) na rzecz powoda A. C. łącznie kwotę 3.460,00 zł (trzy tysiące czterysta sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

b) na rzecz powoda F. G. łącznie kwotę 2.580,88 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt złotych i 88/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

c) na rzecz powoda M. J. łącznie kwotę 1.431,55 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści jeden złotych i 55/100) wraz z ustawowymi odsetkami dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

d) na rzecz powódki W. M. kwotę 2.660,00 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

e) na rzecz powoda P. S. kwotę 12 180,00 zł (dwanaście tysięcy sto osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty,

IV. w pozostałym zakresie powództwa oddała;

V. wyrokowi w punkcie I a) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.729,77 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia dziewięć złotych i 77/100); wyrokowi w punkcie I b) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.290,44 zł (jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt złotych i 44/100); wyrokowi w punkcie I c) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.431,55 zł (jeden tysiąc czterysta trzydzieści jeden złotych i 55/100); wyrokowi w punkcie I d) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.330,00 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści złotych); wyrokowi w punkcie I e) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.060,00 zł (cztery tysiące sześćdziesiąt złotych);

VI. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powodów A. C., F. G., M. J., W. M., P. S. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego następujące kwoty:

a) na rzecz powoda A. C. łącznie kwotę 677,00 zł (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych), w tym 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej,

b) na rzecz powoda F. G. łącznie kwotę 677,00 zł (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych), w tym 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej,

c) na rzecz powoda M. J. łącznie kwotę 677,00 zł (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych), w tym 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej,

d) na rzecz powódki W. M. łącznie kwotę 677,00 zł (sześćset siedemdziesiąt siedem złotych), w tym 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej,

e) na rzecz powoda P. S. łącznie kwotę 2.467,00 zł (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych), w tym 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej,

VII. nakazuje pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie łącznie 4.181,00 zł (cztery tysiące sto osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

VIII. nakazuje pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie łącznie kwotę 2.484,45 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt cztery złote i 45/100) tytułem opłaty sądowej od pozwów, od której obowiązku poniesienia byli ustawowo zwolnieni powodowie.

Sygn. akt VI P 618/07

UZASADNIENIE

A. C. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...), doprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 28 kwietnia 2008 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 5.190,00 zł z odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty, stanowiącego równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto otrzymywanego przez powoda, tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 1.153,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty oraz odprawy pieniężnej w kwocie 3.460,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty (pozew - k.6; stanowisko do odpowiedzi na pozew - k.111-119).

F. G. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie z dnia 28 kwietnia 2008 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 3.877,80 zł z odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty, stanowiącego równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto otrzymywanego przez powoda, tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 308,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 2.585,20 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty oraz wydanie świadectwa pracy (pozew – k.1 akt o sygn. VI P 620/07; stanowisko do odpowiedzi na pozew - k.80-88).

P. S. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie z dnia 28 kwietnia 2008 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 12.180,00 zł z odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty, stanowiącego równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto otrzymywanego przez powoda, tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 3.093,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 12.180,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; sprostowania świadectwa pracy poprzez zmianę punktu 1, 2, 3, 4, 5 oraz wydanie RMUA składanych w miesiącach lipcu i sierpniu 2007 roku (pozew – k.1 akt o sygn. VI P623/07; stanowisko do odpowiedzi na pozew - k.94-103).

W. M. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie z dnia 28 kwietnia 2008 roku wniosła o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 3.990,00 zł z odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty, stanowiącego równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto otrzymywanego przez powoda, tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 2.026,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 2.660,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty oraz sprostowania świadectwa pracy poprzez zmianę punktu 1 (pozew – k. 1 akt o sygn. VI P 625/07; stanowisko do odpowiedzi na pozew - k.128-136).

M. J. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie z dnia 28 kwietnia 2008 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 2.550,00 zł z odsetkami od dnia 12 lipca 2007

roku do dnia zapłaty, stanowiącego równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto otrzymywanego przez powoda, tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 136,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 1.700,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty oraz sprostowania świadectwa pracy poprzez zmianę punktu 2 (pozew – k.1 akt o sygn. VI P 624/07; stanowisko do odpowiedzi na pozew - k.137-145).

W uzasadnieniu pozwów w/w powodowie reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika wskazali, iż w dniach 10 oraz 11 lipca 2007 roku pozwany, nie podając przyczyny, złożył im ustnie oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.. W dniu 12 lipca 2007 roku grupowo zwolnieni pracownicy udali się do Powiatowej Inspekcji Pracy celem uzyskania porady prawnej. Po konsultacji w PIP, złożyli oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę w trybie art. 55 § 1 pkt 1 k.p. Powodowie wskazują, iż oświadczenia złożone przez pracowników nie wywierają skutków prawnych w nich wyrażonych wobec uprzedniego złożenia przez pracodawcę oświadczenia o dyscyplinarnym rozwiązaniu umów o pracę. Oświadczenia pozwanego zostały złożone powodom w dniu 10, bądź 11 lipca 2007 roku. Zatem z tą datą łączący pracowników z pozwanym stosunek prawny przestał istnieć. Oświadczenie pozwanego nie zostało przez niego odwołane, ani uchylone czy zmienione, wręcz przeciwnie pozwany wielokrotnie potwierdzał okoliczność ustnego rozwiązania bez wypowiedzenia umów o pracę, jego treść oraz zakres. Dodatkowo okolicznością potwierdzającą powyższą tezę jest fakt wypłacenia pracownikom wynagrodzeń tylko za okres pierwszych dni lipca 2007 roku. Bezskuteczne są zatem oświadczenia powodów złożone pracodawcy w dniu 12 lipca 2007 roku, albowiem stosunek prawny, do którego odnosiła się treść oświadczeń złożonych w tym dniu, już uprzednio ustał (stanowisko do odpowiedzi na pozew - k.111-119; k.80-88; k.94-103; k.128-136; k.137-145).

N. B. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2007 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 3.363,00 zł z odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; wynagrodzenia w kwocie 561,00 zł za okres od dnia 1 lipca 2007 roku do dnia 12 lipca 2007 roku; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 1.014,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 2.242,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty (pozew – k. 1 akt o sygn. VI P 621/07; uzupełnienie braków formalnych pozwu - k.6-7). Z uwagi na niestawiennictwo powoda na rozprawie wyznaczonej na dzień 17 czerwca 2011 roku, a także z uwagi na okoliczność, iż powód nie wniósł o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność, a także nie usprawiedliwił swojej nieobecności na rozprawie, Sąd postanowieniem z dnia 17 czerwca 2011 roku na podstawie art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c. zawiesił postępowanie sprawie w stosunku do N. B.. Niezgłoszenie wniosku o podjęcie postępowania w terminie roku od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania skutkowało w stosunku do niego umorzeniem postępowania w sprawie (postanowienie o zawieszeniu z dnia 17 czerwca 2011 roku – k. 841; postanowienie o umorzeniu z dnia 18 września 2012 roku – k.937).

T. Z. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2007 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 865,00 zł z odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; wynagrodzenia w kwocie 865,00 zł za okres od dnia 1 lipca 2007 roku do dnia 12 lipca 2007 roku; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 1.318,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 1.730,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 12 lipca 2007 roku do dnia zapłaty (pozew – k. 1 akt o sygn. VI P 619/07; uzupełnienie braków formalnych pozwu - k.6-7). Z uwagi na niestawiennictwo powoda na rozprawie wyznaczonej na dzień 17 czerwca 2011 roku, a także z uwagi na okoliczność, iż powód nie wniósł o rozpoznanie sprawy pod jego nieobecność, a także nie usprawiedliwił swojej nieobecności na rozprawie, Sąd postanowieniem z dnia 17 czerwca 2011 roku na podstawie art. 177 § 1 pkt 5 k.p.c. zawiesił postępowanie sprawie w stosunku do powoda T. Z.. Niezgłoszenie wniosku o podjęcie postępowania w terminie roku od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania skutkowało w stosunku

do niego umorzeniem postępowania w sprawie (postanowienie o zawieszeniu z dnia 17 czerwca 2011 roku – k. 841; postanowienie o umorzeniu z dnia 18 września 2012 roku – k.937).

Ł. W. pozwem z dnia 18 lipca 2007 roku skierowanym przeciwko S. S., doprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 7 sierpnia 2007 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego odszkodowania w kwocie 430,00 zł z odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty tytułem niezgodnego z prawem i bezzasadnego rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kp; wynagrodzenia w kwocie 215,00 zł za okres od dnia 1 lipca 2007 roku do dnia 12 lipca 2007 roku; ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w kwocie 31,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty; odprawy pieniężnej w kwocie 430,00 zł tytułem zwolnienia grupowego z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lipca 2007 roku do dnia zapłaty (pozew – k. 1 akt o sygn. VI P 622/07; uzupełnienie braków formalnych pozwu - k.12-13). W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2008 roku powód cofnął pozew ze skutkiem prawnym. Postanowieniem z dnia 3 marca 2009 roku Sąd umorzył postępowanie w stosunku do powoda Ł. W. (pismo procesowe z dnia 24 listopada 2008 roku – k.351; postanowienie o umorzeniu z dnia 3 marca 2009 roku – k.356).

S. S. w odpowiedzi na pozew z dnia 30 stycznia 2008 roku (data nadania za pośrednictwem operatora pocztowego) wniósł o oddalenie w całości wszystkich powództw w sprawie.

W uzasadnieniu pisma pozwany wskazał, iż w dniu 12 lipca 2007 roku w prowadzonym przez niego zakładzie (...) miał miejsce nielegalny strajk z udziałem powodów i innych pracowników, którzy zostali namówieni do tego przez małżonkę pozwanego E. J. (S.). Pozwany wskazał, iż w dniu 10 lipca 2007 roku w godzinach porannych w drodze przekazu smsem wydał polecenie kierownikom, aby na określone godziny stawili się w siedzibie firmy wszyscy pracownicy, tj. pracownicy od transportu na godz. 12.00, pracownicy gospodarczy na godz. 13.00 oraz przekazał, aby osoby administrujące, zarządzające firmą były w tym dniu w pełnym komplecie. Pozwany przyjechał do firmy w obecności dwóch ochroniarzy, gdzie dowiedział się, że jego polecenia zostały zignorowane i w efekcie musiał sam dzwonić do pracowników, wzywając ich do stawiennictwa w biurze firmy. Pozwany osobiście wydał polecenie wszystkim obecnym natychmiastowego przystąpienia do pracy, a wobec odmowy oświadczył, że osoby, które nie podejmą pracy zostaną dyscyplinarnie zwolnione. Wobec braku reakcji pracowników, pozwany udał się do biura, aby przygotować rozwiązania umów z osobami, które odmówiły podjęcia pracy i wykonywania poleceń służbowych. Pracownicy, w tym powodowie, bez uzyskania zgody pozwanego, opuścili teren przedsiębiorstwa, pozostawiając niezamknięte szatnie, porozrzucane ubrania, uszkodzoną kasetkę z kluczami i dowodami rejestracyjnymi od służbowych samochodów oraz niezabezpieczone samochody, pozostawione na placu zakładowym. W wyniku powyższych działań pozwany zmuszony został do wezwania zewnętrznej firmy celem zabezpieczenia mienia i samochodów, a nie mogąc zrealizować bieżących zleceń klientów, firma (...) straciła ok. 50% rynku i ogromną część dotychczasowych obrotów. Zdaniem pozwanego organizatorem wszystkich działań była E. J., żona pozwanego (odpowiedź na pozew z dnia 30 stycznia 2008 roku – k. 43-48).

Postanowieniem z dnia 23 września 2013 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie częściowo w zakresie żądania sprostowania świadectw pracy powodów A. C., F. G., P. S., W. M. oraz M. J. na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. (postanowienie z dnia 23 września 2013 roku – k.1139).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. C. był zatrudniony u pozwanego S. S. w okresie od dnia 10 maja 2004 roku do dnia 11 lipca 2007 roku na stanowisku kierowcy – mechanika w wymiarze pełnego etatu. Początkowo został zatrudniony na okres próbny, a następnie strony podpisały umowę na czas określony od dnia 1 sierpnia 2004 roku do dnia 31 grudnia 2007 roku, ustalając stawkę wynagrodzenia zasadniczego na kwotę 1.000,00 zł brutto miesięcznie, z zastrzeżeniem, że pracownikowi może zostać przyznana premia uznaniowa. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda za okres od 1 kwietnia 2007 roku do 30 czerwca 2007 roku wyniosło 1.729,77 zł brutto (dowód: umowa o pracę z dnia 10 maja 2004 roku – k. 8; umowa o pracę z dnia 30 lipca 2004 roku – k.9, 122; zaświadczenie o zarobkach – k.1266).

Powód F. G. był zatrudniony u pozwanego w okresie od dnia 16 sierpnia 2001 roku do dnia 11 lipca 2007 roku na stanowisku pracownika gospodarczego w wymiarze pełnego etatu. Od dnia 1 maja 2005 roku strony wiązała

umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony, ustalająca stawkę wynagrodzenia zasadniczego na kwotę 850,00 zł brutto miesięcznie, z zastrzeżeniem, że pracownikowi może zostać przyznana premia uznaniowa. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda za okres od 1 kwietnia 2007 roku do 30 czerwca 2007 roku wyniosło 1.290,44 zł brutto (dowód: umowa o pracę z dnia 16 sierpnia 2001 roku – k. 90; umowa o pracę z dnia 31 grudnia 2004 roku – k.91; zeznania powoda F. G. – k.1008; zaświadczenie o zarobkach – k.1265).

Powód P. S. był zatrudniony u pozwanego w okresie od dnia 1 listopada 1991 roku do dnia 10 lipca 2007 roku. Początkowo zatrudniono go na stanowisku kierowcy, następnie awansował i zostało mu powierzono pełnienie funkcji brygadzysty. Od 2002 roku powód zatrudniony był na czas nieokreślony w wymiarze pełnego etatu na stanowisku koordynatora działu wywozu nieczystości. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda za okres od 1 kwietnia 2007 roku do 30 czerwca 2007 roku wyniosło 4.060,00 zł brutto (dowód: umowa o pracę z dnia 1 listopada 1991 roku – k.105; umowa o pracę z dnia 17 października 2000 roku – k. 106; decyzja z dnia 30 września 2000 roku – k. 107; zaświadczenie o zarobkach – k. 1262; zeznania powoda P. S. – k.1353-1355).

Powódka W. M. była zatrudniona u pozwanego w okresie od dnia 4 maja 2004 roku do dnia 10 lipca 2007 roku na stanowisku księgowej w wymiarze 1/4 etatu. Od dnia 1 stycznia 2007 roku strony wiązała umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony, ze stawką wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 500,00 zł brutto miesięcznie, z zastrzeżeniem, że pracownikowi może zostać przyznana premia uznaniowa. Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki za okres od 1 kwietnia 2007 roku do 30 czerwca 2007 roku wyniosło 1.330,00 zł brutto (dowód: umowa o pracę z dnia 29 grudnia 2006 roku – k. 127; zeznania powódki W. M. – k.1135-1137; zaświadczenie o zarobkach – k.1264).

Powód M. J. był zatrudniony u pozwanego w okresie od dnia 26 listopada 2004 roku do dnia 11 lipca 2007 roku na stanowisku pracownika gospodarczego w wymiarze pełnego etatu. Początkowo został zatrudniony na okres próbny, a następnie strony podpisały umowę na czas określony od dnia 1 lutego 2005 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku oraz dalszą umowę na czas określony od dnia 1 stycznia 2006 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku, ze stawką wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 900,00 zł brutto miesięcznie, z zastrzeżeniem, że pracownikowi może zostać przyznana premia uznaniowa. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda za okres od dnia 1 kwietnia 2007 roku do dnia 30 czerwca 2007 roku wyniosło 1.431,55 zł brutto (dowód: umowa o pracę z dnia 26 listopada 2004 roku – k. 146; umowa o pracę z dnia 31 stycznia 2005 roku – k.147; umowa o pracę z dnia 30 grudnia 2005 roku – k.148; k. 12 akt o sygn. VI P 624/07; zeznania powoda M. J. – k. 1132; zaświadczenie o zarobkach – k.1263).

Pozwany w pierwszych dniach lipca 2007 roku nie pojawiał się w zakładzie pracy. Nie było z nim żadnego kontaktu do dnia 10 lipca 2007 roku. Nie pojawiał się ani w biurze, ani w miejscu zamieszkania. Z zaświadczenia lekarskiego wystawionego w dniu 28 czerwca 2007 roku przez lekarza pozwanego, dr I. K. wynika, że pozwany leczył się z powodu psychozy maniakalno-depresyjnej od kilku lat. W ostatnim czasie wystąpiło nasilenie objawów manii, co mogło wiązać się z chorobowymi decyzjami – finansowymi, prawnymi (dowód: zeznania świadka B. S. (1) – k.837; zeznania świadka E. J. (S.) – k.955; zaświadczenie lekarskie z dnia 28 czerwca 2007 roku – k.1041; zeznania powoda P. S. – k.1353).

Do dnia 10 lipca 2007 roku pozwany w prowadzonym przez siebie zakładzie pracy zatrudniał 35 osób (zeznania świadka B. S. (1) – k.836; zeznania powódki W. M. – k.1409).

Powód P. S. w dniu 10 lipca 2007 roku wykonywał swoje obowiązki pracownicze. W zakresie jego obowiązków pozostawało codzienne przygotowanie harmonogramu zadań dla poszczególnych kierowców na dzień następny, w oparciu o stałe umowy oraz doraźne zlecenia. Dzień pracy powoda zaczynał się o godz. 6.00 rano wraz z kierowcami, którzy otrzymywali od niego wykaz zadań na dany dzień. P. S. osobiście zaopatrywał poszczególne samochody w paliwo na zakładowej stacji CPN (dowód: zeznania powoda P. S. – k. 1408-1409).

W dniu 10 lipca 2007 roku około godz. 10.00 pozwany skontaktował się telefonicznie z P. S. i wydał polecenie, aby na godz. 14.00 w biurze stawili się kierowcy celem odebrania wynagrodzeń za miesiąc czerwiec 2007 roku (dowód: zeznania świadka B. S. (1) – k.837).

Tego samego dnia około godz. 12.00 pozwany w towarzystwie dwóch ochroniarzy oraz swojej partnerki M. G. stał się w biurze i zażądał, aby Ł. W. publicznie odczytał oświadczenie pozwanego o ustanowieniu pełnomocnika, a także zaświadczenie lekarskie potwierdzające jego dobry stan zdrowia (dowód: pełnomocnictwo z dnia 6 lipca 2007 roku – k.59; zeznania świadka B. S. (1) – k.837; zeznania świadka E. J. (S.) – k.888; zeznania powódki W. M. – k.1135-1137).

Po odczytaniu ww. dokumentów przez Ł. W. pozwany zażądał, aby B. S. (1) udała się z nim do jego gabinetu na rozmowę. B. S. (1), widząc zdenerwowanie pozwanego, poprosiła o przeprowadzenie rozmowy w biurze, przy udziale innych obecnych pracowników. Pozwany gwałtownie sprzeciwił się tej propozycji i zażądał indywidualnej rozmowy z Ł. W., który także zwrócił się z prośbą o prowadzenie rozmowy w biurze w obecności wszystkich pracowników. Pozwany nie zgodził się na propozycję pracowników i oświadczył, że wszyscy pracownicy biurowi, w tym P. S. oraz W. M. są zwolnieni ze skutkiem natychmiastowym, nie podając żadnej przyczyny (dowód: zeznania świadka B. S. (2) – k. 600; zeznania świadka S. J. – k.606; zeznania B. S. (1) – k.837, 865; zeznania świadka E. J. (S.) – k.888; zeznania powoda A. C. – k.1046; zeznania powoda M. J. – k.1132; zeznania powódki W. M. – k.1135-1137).

Wobec powyższego pracownicy podjęli działania zmierzające do zakończenia wykonywanych czynności, porządkowania miejsc pracy i archiwizowania danych w komputerach. Ich działania zostały przerwane przez pozwanego, który w trakcie pracy urządzeń elektronicznych pozbawił je zasilania i usunął z biura, a następnie wezwał wszystkich pracowników do natychmiastowego opuszczenia miejsc pracy. Natomiast sam pozwany, w towarzystwie osób trzech przystąpił do wymiany zamków w drzwiach oraz zmiany kodów w systemach ochrony elektronicznej (dowód: zeznania świadka B. S. (2) – k. 600; zeznania świadka S. J. – k.606; zeznania B. S. (1) – k. 837; zeznania świadka E. J. (S.) – k.888; zeznania powódki W. M. – k.1135-1137).

Z uwagi na powyższą sytuację E. J., użytkująca część pomieszczeń biurowych pozwanego w budynku przy ul. (...) w W. przy pomocy pracowników zatrudnionych także w jej firmie, rozpoczęła porządkowanie i zabezpieczanie dokumentacji jej firmy, znajdującej się w biurze pozwanego. Ponieważ pozwany utrudniał swoim zachowaniem wykonywanie tych czynności oraz odmawiał wydania dokumentów, stanowiących własność E. J., została ona zmuszona do wezwania policji. Na skutek interwencji policji pozwany wyraził zgodę na kontynuowanie prac porządkujących, a także zdecydował się udostępnić własne biuro w dniu następnym, tj. w dniu 11 lipca 2007 roku do godz. 15.00 (dowód: zapisy w notatniku służbowym funkcjonariuszy Komendy Rejonowej Policji W. IV – k. 168-175; zeznania świadka B. S. (2) – k. 600; zeznania świadka S. J. – k.607; zeznania świadka B. S. (1) – k.838; zeznania E. J. – k.888).

Zgodnie z poleceniem wydanym przez pozwanego w godzinach porannych w trakcie rozmów z P. S. oraz Ł. W., a także zgodnie z harmonogramem wykonywanych czynności służbowych, kierowcy oraz ich pomocnicy, w tym F. G., A. C. oraz M. J. stawili się w biurze o godz. 14.00 i otrzymali wynagrodzenia za pracę świadczoną w czerwcu 2007 roku (dowód: zeznania D. S. – k.605; zeznania świadka M. S. (1) – k. 817; zeznania świadka B. S. (1) – k.838; zeznania powoda F. G. –k.1008; zeznania powoda A. C. – k.1045; zeznania powoda M. J. – k. 1133,1134).

W dniu 11 lipca 2007 roku, o godzinie 6.00 rano P. S. stał się w zakładzie pracy, pomimo że w dniu 10 lipca 2007 roku rozwiązano z nim umowę o pracę, celem przekazania harmonogramu zadań na ten dzień osobie uprawnionej. Również o godz. 6.00 w zakładzie pracy stawili się kierowcy oraz ich pomocnicy, w tym powodowie F. G., A. C. oraz M. J. gotowi do pracy. Nikt z obecnych kierowców nie został upoważniony przez pozwanego do przejęcia obowiązków od P. S.. W tej sytuacji, P. S. ok. godz. 7.00 rano skontaktował się z pozwanym, celem poinformowania go o zaistniałej sytuacji. W rozmowie pozwany przypomniał mu, że nie jest już pracownikiem firmy i jej problemy go nie dotyczą. Wobec nie przydzielenia zadań oraz niemożności zatankowania samochodów, a także braku dostępu do kluczyków i dokumentów pojazdów, kierowcy nie mogli podjąć obowiązków pracowniczych i nadal pozostając w gotowości do pracy oczekiwali przyścia pozwanego (dowód: zeznania świadka B. S. (2) – k. 600; zeznania powoda A. C. – k.1047, 1131; zeznania powoda M. J. – k. 1132-1134).

Pozwany przybył do siedziby przedsiębiorstwa w dniu 11 lipca 2007 roku ok. godz. 10.00 rano wraz z ochroniarzami i polecił wszystkim pracownikom opuścić zakład pracy. Nakazał też pracownikom, aby oddali karty rejestracyjne pojazdów oraz zabrali rzeczy osobiste z szafek, pod rygorem ich utraty wobec zmiany kodów dostępu do zakładu

pracy. Wówczas pozwany złożył pracownikom, w tym powodom F. G., A. C., M. J. ustne oświadczenie o rozwiązaniu z wszystkimi umów o pracę ze skutkiem natychmiastowym. Powodowie, wraz z pozostałymi zwolnionymi pracownikami postanowili wykonać polecenie pozwanego i zabrali swoje rzeczy, a następnie opuścili zakład pracy (dowód: zeznania świadka S. J. – k.608; zeznania świadka M. S. (1) – k. 817; zeznania E. J. – k.888; zeznania powoda A. C. – k.1046, 1129; zeznania powoda M. J. – k. 1132-1134).

W tym samym czasie pracownicy biurowi, którzy byli zatrudnieni zarówno przez pozwanego jak i E. J. porządkowali dokumenty stanowiące własność tego drugiego pracodawcy. Na powyższe czynności pozwany wyraził zgodę w dniu poprzednim, tj. w dniu 10 lipca 2007 roku. Pomimo wcześniejszych ustaleń pozwany w dniu 11 lipca 2007 roku ponownie uniemożliwił pracownikom wykonywanie obowiązków związanych z porządkowaniem i przenoszeniem dokumentów należących do E. J. i zażądał natychmiastowego opuszczenia pomieszczeń. Pracownicy zastosowali się do jego poleceń (dowód: zeznania świadka B. S. (2) – k. 600; zeznania świadka S. J. – k. 608; zeznania świadka E. J. – k.888).

E. J., żona pozwanego złożyła w dniu 11 lipca 2007 roku w Sądzie Okręgowym w Warszawie wniosek o ubezwłasnowolnienie częściowe S. S. (dowód: wniosek o ubezwłasnowolnienie z dnia 11 lipca 2007 roku – k.219-222). W treści wniosku powołała się na sprawę prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie, w której w dniu 29 czerwca 2006 roku wniosła o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym S. S.. Postanowieniem z dnia 9 października 2007 roku Sąd oddalił wniosek żony pozwanego (dowód: wniosek o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym z dnia 29 czerwca 2006 roku – k.223-226; postanowienie z dnia 9 października 2007 roku – k.229).

W dniu 12 lipca 2007 roku zwolnieni pracownicy udali się do Powiatowej Inspekcji Pracy celem uzyskania porady prawnej. Po konsultacji w PIP powodowie złożyli bezskuteczne oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę w trybie art. 55 § 1 pkt 1 k.p. (dowód: zeznania świadka B. S. (2) – k. 601; zeznania świadka B. S. (1) – k.866; zeznania powoda A. C. – k.1129; zeznania powoda M. J. – k. 1132-1134).

Pozwany dokonał następujących wpłat na rzecz A. C. z tytułu ekwiwalentu za zaległy urlop wypoczynkowy: w dniu 6 marca 2008 roku 22,71 zł, w dniu 14 lipca 2008 roku 113,55 zł, w dniu 8 października 2008 roku 45,42 zł, w dniu 16 października 2008 roku 22,71 zł, zaś w dniu 19 marca 2009 roku 1.148,72 zł (dowód: potwierdzenia przelewu – k.1107; wyciąg z rachunku – k.1198, 1201, 1202, 1204; potwierdzenie przelewu – k.1209).

Na rzecz F. G. pozwany dokonał następujących wpłat tytułem ekwiwalentu za zaległy urlop wypoczynkowy: w dniu 6 marca 2008 roku 17,34 zł, w dniu 14 lipca 2008 roku 86,70 zł, zaś w dniu 8 października 2008 roku 102,44 zł, tj. łącznie kwotę 206,48 zł netto (294,72 zł brutto) (dowód: potwierdzenie przelewu – k.1108, wyciąg z rachunku – k. 1198, 1200, 1202, 1203).

Na rzecz M. J. pozwany dokonał następujących wpłat tytułem ekwiwalentu za zaległy urlop wypoczynkowy: w dniu 6 marca 2008 roku 9,40 zł, w dniu 14 lipca 2008 roku 47,00 zł, zaś w dniu 8 października 2008 roku 35,79 zł, tj. łącznie kwotę 92,19 zł netto (130,10 zł brutto) (dowód: potwierdzenie przelewu – k.1109; wyciąg z rachunku – k. 1198, 1201, 1202, 1203).

Na rzecz W. M. pozwany dokonał zapłaty następujących kwot tytułem ekwiwalentu za zaległy urlop wypoczynkowy: w dniu 6 marca 2008 roku 20,21 zł, w dniu 14 lipca 2008 roku 101,05 zł, w dniu 8 października 2008 roku 40,42 zł, w dniu 16 października 2008 roku 20,21 zł, zaś w dniu 17 lutego 2009 roku 661,97 zł, tj. łącznie kwotę 843,86 zł netto (1.216,40 zł brutto) (dowód: potwierdzenie przelewu – k.1110, wyciąg z rachunku – k. 1198, 1200, 1202, 1204; potwierdzenie przelewu – k.1207).

Na rzecz P. S. pozwany dokonał zapłaty następujących kwot: w dniu 14 lipca 2008 roku 177,45 zł, w dniu 8 października 2008 roku 141,96 zł, zaś w dniu 19 marca 2009 roku 1.832,71 zł, tj. łącznie kwotę 2.152,12 zł netto (3.093,30 zł brutto) (dowód: potwierdzenie przelewu – k.1111; wyciąg z rachunku – k. 1200, 1202, 1203; potwierdzenie przelewu – k.1208).

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2013 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność wyliczenia należnego, a niewypłaconego powodom ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Biegła sądowa wydała opinię z dnia 19 sierpnia 2013 roku zgodnie z postanowieniem Sądu, przy czym do jej sporządzenia wykorzystwała jedynie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz kserokopie akt osobowych powodów, doręczone przez pozwanego.

Po dostarczeniu przez pozwanego oryginałów akt osobowych powodów, a także w związku z zakwestionowaniem przez pozwanego wyliczeń dokonanych przez biegłą w wydanej opinii sądowej, Sąd postanowieniem z dnia 26 września 2013 roku dopuścił dowód z pisemnej uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność wyliczenia należnego, a niewypłaconego powodom ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, przy czym zlecił sporządzenie jej w oparciu o oryginały dokumentów zawartych w aktach osobowych powodów, bowiem zawartość oryginalnych akt pracowniczych różniła się od przedstawionych pierwotnie przez pozwanego kopii tych akt.

Biegła sądowa w opinii z dnia 10 stycznia 2014 roku ustaliła, iż na dzień rozwiązania umowy o pracę powodowi F. G. przysługiwał ekwiwalent za 5 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prawidłowo ustalona wartość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wynosi 307,25 zł. Biorąc pod uwagę, iż pozwany wyliczył i wypłacił na rzecz powoda kwotę 294,72 zł, to do zapłaty pozostała jeszcze kwota 12,53 zł brutto (dowód: opinia biegłej – k. 1301).

M. J. przysługiwał ekwiwalent za 2 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prawidłowo ustalona wartość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wynosi 136,34 zł. Biorąc pod uwagę, iż pozwany wyliczył i wypłacił na rzecz powoda kwotę 130,10 zł, to do zapłaty pozostała jeszcze kwota 6,24 zł brutto (dowód: opinia biegłej – k. 1304).

A. C. przysługiwał ekwiwalent za 24 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prawidłowo ustalona wartość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wynosi 1.976,89 zł. Biorąc pod uwagę, iż pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.963,77 zł, to do zapłaty pozostaje jeszcze kwota 13,12 zł brutto (dowód: opinia biegłej – k. 1305).

W. M. przysługiwał ekwiwalent za 56 godzin niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prawidłowo ustalona wartość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wynosi 1.805,00 zł. Biorąc pod uwagę, iż pozwany wyliczył, że należny ekwiwalent wynosi 1.773,30 zł, z czego zapłacił na rzecz powódki jedynie kwotę 843,86 zł netto, to do zapłaty pozostaje jeszcze kwota 384,58 zł netto z tytułu naliczeń dokonanych przez pozwanego w PIT 11 za listopad, grudzień 2008 roku i styczeń 2009 roku oraz kwota 31,70 zł brutto z tytułu zaniżenia podstawy naliczenia ekwiwalentu przez pozwanego (dowód: opinia biegłej – k. 1308).

P. S. przysługiwał ekwiwalent za 16 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prawidłowo ustalona wartość ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wynosi 3.093,30 zł. Pozwany dokonał zapłaty całości należności na rzecz powoda (dowód: opinia biegłej – k. 1305).

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, zeznań powodów oraz zeznań świadków B. S. (2) (k.598), S. J. (k.606), M. S. (1) (k.816), B. S. (1) (k.836, 865), E. J. (S.) (k.867, 887, 913, 955), a także na podstawie opinii biegłego z zakresu rachunkowości A. Z. (k.1299-1311).

Zeznania powodów F. G., A. C., M. J., W. M. oraz P. S., a także przesłuchanych w sprawie świadków Sąd ocenił jako wiarygodne. W zasadniczej części złożone zeznania znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów, a tam gdzie strony wskazywały na okoliczności nieudokumentowane, nie było podstaw by zeznania kwestionować. Szczególne znamienne okazały się zeznania świadka B. S. (1), która całkowicie potwierdziła wersję powodów.

W ocenie Sądu uzupełniająca opinia biegłej sądowej A. Z. jest wnikliwa, rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeanalizowaniu akt osobowych powodów i po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przy czym brak jest jakichkolwiek podstaw, by opinii odmówić mocy dowodowej.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków J. B. (k.384) oraz M. G. (k.322). Świadek J. B. był wujkiem pozwanego. Zeznał, iż podejrzewał jakąś „zmowę milczenia”, z uwagi na okoliczność, iż jest spokrewniony z pozwanym. W dużej mierze nie znał odpowiedzi na zadawane mu pytania. Natomiast świadek M. G. była partnerką pozwanego, a nadto zeznała, iż pracowała u niego dopiero od 1 lipca 2007 roku, przy czym przez pierwsze dni świadczyła pracę zdalnie - z domu. W biurze pojawiła się dopiero w dniu 10 lipca 2007 roku, aby pomóc pozwanemu w wypłaceniu wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2007 roku. Zeznania powyżej wskazanych świadków nie posłużyły Sądowi za podstawę ustaleń faktycznych, gdyż zeznawali oni całkowicie odmiennie od powodów oraz przesłuchanych w sprawie świadków. Nadto ich zeznania nie były spójne, a ich wiarygodność w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego budziła wątpliwości.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego z uwagi na jego niestawiennictwo na rozprawie. Wezwanie na rozprawę dla pozwanego z dnia 28 marca 2014 roku do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania w charakterze stron wróciło do Sądu awizowane prawidłowo dwukrotnie. Przesyłka została pozostawiona w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia (k. 1394). Niemniej jednak pozwany w dniu 13 maja 2014 roku przeglądał akta sprawy, miał wówczas możliwość sprawdzenia daty wyznaczonej rozprawy. Pomimo powyższego pozwany nie stawiał się na terminie w dniu 19 maja 2014 roku, a zatem nie mógł być w sprawie przeprowadzony dowód z jego przesłuchania w charakterze strony.

Nadto Sąd pominął dowód z zeznań świadków T. H. (k.324), M. S. (2) (k.383), M. M. (k.383), D. S. (k. 605), P. P. (k. 704), T. B. (k.815) bowiem nie były przydatne i nie mogły stanowić podstawy do ustalenia stanu faktycznego.

Świadkowie T. H. był pracownikami ochrony, który w dniu 10 oraz 11 lipca 2007 roku towarzyszył pozwanemu podczas wizyt w firmie. Świadkowie M. S. (2), M. M., D. S., P. P. oraz T. B. są funkcjonariuszami Policji, którzy w dniu 11 lipca 2007 roku, z uwagi na interwencję zgłoszoną przez E. J., stawili się w zakładzie pracy pozwanego. Świadkowie nie byli zorientowani w sprawie, nie potrafili rozpoznać stron znajdujących się na sali rozpraw, ani nie potrafili przypomnieć sobie wydarzeń z 10 i 11 lipca 2007 roku. Nawet odczytanie przez nich załączonych do akt sprawy kserokopii notatki z miejsca zdarzenia sprawiało im trudność, była ona bowiem bardzo nieczytelna. Jedyne świadek P. P. był w stanie odczytać część sporządzonej przez siebie notatki z dnia interwencji, z której wynikało, że zostali wezwani na interwencję przez świadka E. J.. W pozostałym zakresie zeznania ww. świadków odwoływały się do faktów nie mających znaczenia w sprawie i w tym zakresie Sąd nie czynił ich podstawą tego, co zostało ustalone.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił na rozprawie w dniu 22 lipca 2013 roku wniosek dowodowy strony pozwanej o przesłuchanie w charakterze świadka I. K. (k.1044) na okoliczności dotyczące wystawienia zaświadczenia lekarskiego o stanie zdrowia pozwanego, przyczyn odmowy wystawienia takiego zaświadczenia na żądanie świadka E. J. oraz okoliczności związanych z wydaniem takiego zaświadczenia na wniosek siostry pozwanego, a także zasadności wystawienia zaświadczenia w sytuacji, gdy w dacie wystawienia zaświadczenia, a nie bezpośrednio przedtem I. K. nie miała kontaktu z pozwanym, jak również nie przeprowadzała żadnego badania.

Sąd oddalił ponadto wniosek strony pozwanej o dodatkowe przesłuchanie świadka E. J. co do okoliczności w jakich uzyskała zaświadczenie o stanie zdrowia od siostry pozwanego bądź innej osoby, a także celu i przyczyn jej kontaktów z lekarzem I. K. w sprawach dotyczących stanu zdrowia pozwanego.

Świadek E. J. była przesłuchiwana przez Sąd w trakcie czterech rozpraw, na rozprawie w dniu 3 listopada 2011 roku, w dniu 14 marca 2012 roku, w dniu 4 lipca 2012 oraz w dniu 5 grudnia 2012 roku, łącznie przez co najmniej 5 godzin. Pozwany zadał świadkowi wszelkie możliwe pytania, również kwestia uzyskania zaświadczenia o stanie zdrowia pozwanego została przez stronę pozwaną poruszona, a świadek wyczerpująco odpowiadała na zadawane pytania. Okoliczność wizyty świadka u dr I. K., a także uzyskania przez nią zaświadczenia lekarskiego pozwanego została przez świadka szczegółowo omówione. Dlatego dalsze prowadzenie postępowania dowodowego w powyższym zakresie nie było konieczne, a prowadziłyby jedynie do przewleknięcia postępowania. Powyższe wnioski dowodowe strony pozwanej, z uwagi na nieprzydatność do stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, należało oddalić.

Nadto Sąd oddalił wniosek byłego pełnomocnika pozwanego złożony na rozprawie w dniu 19 maja 2014 roku o odroczenie rozprawy, a także o ustanowienie pełnomocnika z urzędu dla pozwanego.

Nie było podstaw do odroczenia terminu rozprawy w oparciu o oświadczenie pełnomocnika pozwanego dotyczących uzyskania informacji o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa dopiero na rozprawie w dniu 19 maja 2014 roku. Zgodnie bowiem z treścią art. 94 § 1 k.p.c. wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego przez mocodawcę odnosi skutek prawny w stosunku do Sądu z chwilą zawiadomienia go o tym, w stosunku zaś do przeciwnika i innych uczestników – z chwilą doręczenia im tego zawiadomienia przez Sąd. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 14 marca 2013 roku w sprawie o sygn. I ACa 77/13 stwierdził, iż od chwili powzięcia wiadomości o wypowiedzeniu pełnomocnictwa przez mocodawcę lub wygaśnięciu obowiązku działania pełnomocnika, który był stroną wypowiadającą, Sąd ma obowiązek traktowania strony jako działającej bez pełnomocnika.

Pełnomocnik pozwanego dowiedział się o wypowiedzeniu mu pełnomocnictwa w dniu rozprawy, a zatem najpóźniej w tej chwili, odniosło to w stosunku do niego skutek prawny i wówczas przestał być pełnomocnikiem strony pozwanej. Były pełnomocnik pozwanego mógł zatem pozostać na sali jedynie w charakterze publiczności.

Także wniosek o ustanowienie dla pozwanego pełnomocnika z urzędu należało oddalić, owy wniosek może bowiem złożyć jedynie osoba, której wniosek dotyczy. W przedmiotowej sprawie pozwany nie złożył takiego wniosku, ani nie stawił się na wyznaczonej rozprawie, pomimo że pełnomocnictwo wypowiedział już w dniu 13 maja 2014 roku. Miał zatem czas do osobistego złożenia takiego wniosku, czego nie zrobił. Poza tym, na obecnym etapie postępowania nie było już podstaw do rozważania celowości przyznania pełnomocnika z urzędu, tym bardziej że całe postępowanie dowodowe zostało już w sprawie przeprowadzone i nie było celowe przeprowadzania dalszych dowodów w sprawie. Podkreślić należy, iż w ocenie Sądu działania pełnomocnika pozwanego jak i samego pozwanego były przyjętą strategią procesową i celowo zmierzały do przewlekłości postępowania. Pozwany bowiem osobiście przeglądał akta sprawy w czytelni w dniu 13 maja 2014 r., nie odbierał przesyłek z sądu – wezwań do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze strony, a następnie złożył pismo wypowiedzenie pełnomocnictwa. W ocenie Sądu pismo pozwanego było sformułowane w sposób logiczny jeśli chodzi o sens – wypowiedzenie pełnomocnictwa i nie zmieniają tej oceny dopiski pozwanego: „Śpij duszo śpij spokojnie, c=mc², Smoleńsk”. Następnie oświadczenia i wnioski pełnomocnika pozwanego złożone na rozprawie w dniu 19 maja 2014 r. były w ocenie Sądu zamierzonym działaniem nakierowanym na odroczenie rozprawy i prowadzącym do przewlekłości postępowania.

Strony nie wnosily o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 1409).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo powodów o zapłatę odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę bez wypowiedzenia, o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a także o zapłatę odprawy pieniężnej zasługiwało na uwzględnienie co do zasady.

Pomimo złożenia przez powodów w dniu 12 lipca 2007 roku oświadczeń o wypowiedzeniu umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p., nie mogły one wywrzeć skutków prawnych w nich wyrażonych, wobec uprzedniego złożenia przez pracodawcę oświadczenia o dyscyplinarnym rozwiązaniu umów o pracę. Oświadczenie pozwanych zostało złożone powodom w dniu 10, bądź 11 lipca 2007 roku. W tym dniu umowa o pracę z powodami została rozwiązana, a łączący pracowników z pracodawcą stosunek prawny przestał istnieć. Oświadczenie to nie zostało przez pracodawcę odwołane, czy też uchylone bądź zmienione. Ponadto pozwany wielokrotnie potwierdzał okoliczność ustnego rozwiązania z powodami umów o pracę w trybie natychmiastowym. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 2013 roku, w sprawie o sygn. I PK 209/12 wskazał, iż wykluczone jest rozwiązanie przez pracownika stosunku pracy, który ustał wskutek jego wcześniejszego skutecznego rozwiązania przez pracodawcę, skoro stosunek ten nie istniał w dacie doręczenia pracodawcy oświadczenia pracownika o rozwiązaniu stosunku pracy na podstawie art. 55 § 1¹ k.p.

Tym samym, oświadczenia powodów z dnia 12 lipca 2007 roku nie mogły wywołać żadnych skutków prawnych, bowiem stosunek prawny do którego odnosiła się treść oświadczenia już uprzednio ustał na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 30 § 4 k.p., w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie. Jak wskazuje się powszechnie w judykaturze i doktrynie pracodawca ma obowiązek wskazania w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie, albowiem sformułowanie zawarte w w/w przepisie „powinna być wskazana przyczyna” należy rozumieć jako ustanowienie obowiązku, a nie tylko jako zalecenie.

Wymaganie przewidziane w normie wynikającej z art. 30 § 4 k.p. nie jest spełnione, jeżeli w danych okolicznościach faktycznych ogólnie ujęta przyczyna rozwiązania umowy o pracę budzi wątpliwości, w szczególności u zwalnianego pracownika, co do tego z jakim konkretnie jego zachowaniem się wiązała. Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 czerwca 1985r. (III PZP 10/85, OSNCP 1985/11 poz. 164) podał jako przykład niewystarczającego sprecyzowania przyczyny wypowiedzenia „naruszenie obowiązków pracowniczych”. Inny przykład niewłaściwego określenia przyczyny wskazywany w orzecznictwie to „niewłaściwe wywiązywanie się z obowiązków”. Powołane sformułowania to w opinii Sądu Najwyższego określenia zbyt ogólne, aby można było uznać, że spełniają one wymóg przewidziany w art. 30 § 4 k.p. Zgodnie z linią orzecniczą prezentowaną przez Sąd Najwyższy przyczyna powinna charakteryzować się konkretnością, rzeczywistością oraz dostatecznym sprecyzowaniem (wyrok SN z dnia 13 maja 1998 r. I PKN 105/98 OSNAPiUS 1999/10 poz. 335).

W tym miejscu odwołać się należy do dorobku orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także pozostających z nim w zbieżności poglądów doktryny, gdzie wyraźnie podkreśla się, że wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym sposobem jej rozwiązania. Umowa o pracę jest szczególnego rodzaju umową o charakterze cywilnoprawnym, która może być rozwiązywana w sytuacji, gdy jedna ze stron nie jest zadowolona z jej realizacji. Nastąpić to może w trybie porozumienia stron, albo w drodze jednostronnego oświadczenia woli, jednej z nich. Wówczas jednak należy, w przypadku umów zawartych na czas nieokreślony, bądź w przypadku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, przedstawić zasadną przyczynę takiego kroku. Nie musi jednak to być żadna prawnie doniosła przyczyna, a co za tym idzie w szczególności nie musi to być żadne zawinione zachowanie np. pracownika. Wystarczającym jest uznanie przez którąś ze stron (w tym wypadku pracodawcę), że postanowienia umowy nie są realizowane.

W przedmiotowej sprawie okolicznością bezsporną było to, że powodów łączyły z pozwanym umowy o pracę. Jednakże spornym było czy pozwany mógł rozwiązać z nimi umowy o pracę w trybie natychmiastowym, nie podając żadnej przyczyny.

Niepodanie przyczyny lub niewłaściwe jej podanie stanowi naruszenie prawa i uprawnia pracownika do dochodzenia roszczeń z art. 45 § 1 lub art. 56 k.p. Podanie przyczyny oznacza wskazanie konkretnego zdarzenia lub zdarzeń, ewentualnie okoliczności, które - zdaniem pracodawcy - uzasadniają wypowiedzenie lub rozwiązanie bez wypowiedzenia. Opis przyczyny musi umożliwiać jej indywidualizację w miejscu i czasie.

Sąd Najwyższy w wyroku za dnia 19 stycznia 2000 r., I PKN 481/99, OSNAPiUS 2001, nr 11, poz. 373 wskazał, iż naruszenie art. 30 § 4 k.p. może polegać na niewskazaniu w ogóle przyczyny rozwiązania umowy o pracę lub na pozornym, niewystarczająco jasnym i konkretnym jej wskazaniu. Kwestia dostatecznie konkretnego i zrozumiałego dla pracownika wskazania przyczyny jest podlegającą ustaleniu okolicznością faktyczną. W podobny sposób, czyli uznając konieczność indywidualnej oceny, z punktu widzenia świadomości pracownika, prawidłowości podania przyczyny przez pracodawcę, wypowiedział się SN w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r., II PK 312/11, OSNP 2013, nr 15-16, poz. 171. Wyjaśnił w nim, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika ma być zrozumiała dla pracownika a nie dla Sądu.

W ocenie Sądu, nie wskazanie przez pozwanego żadnej przyczyny rozwiązania z powodami umów o pracę powoduje, iż nie mogą być spełnione wymagania przewidziane w art. 30 § 4 k.p. Oświadczenia pozwanego „wszyscy jesteście zwolnieni”, skierowanego do wszystkich znajdujących się w pomieszczeniu pracowników, nie można było uznać za uzasadnione. Tym bardziej, że z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynika, aby pracownicy naruszyli jakiegokolwiek obowiązki pracownicze. Co prawda strona pozwana próbowała wykazać, że pozwany obawiał się swoich pracowników, jednakże z ustalonego stanu faktycznego nic takiego nie wynika. To pracownicy bali się pozwanego, tym bardziej że rok wcześniej byli świadkami podobnych zdarzeń, kiedy to pozwany wpadł w szał i był w stosunku do nich agresywny.

Należy podzielić pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 14 maja 1999 roku, sygn. akt I PKN 47/99, Wokanda 2000/7 str. 27), że tylko wskazanie faktów i rzeczowych okoliczności dotyczących osoby pracownika bądź jego zachowania w procesie świadczenia pracy lub zdarzeń - także niezależnych od niego - mających wpływ na decyzję pracodawcy, spełnia warunek podania konkretnej przyczyny wypowiedzenia umowy. W przedmiotowej zaś sprawie pracodawca warunku tego nie spełnił. Jak bowiem wykazało postępowanie dowodowe powodowie nie wiedzieli jaka była przyczyna rozwiązania umowy. Nie mogli zrozumieć co było przyczyną rozwiązania umowy, bowiem pracowali u pozwanego od wielu lat, powód P. S. był zatrudniony od 1 listopada 1991 roku. Pozwany nigdy wcześniej nie skarżył się na jakość świadczonej przez powodów pracy, wręcz przeciwnie do owej chwili wyrażał zadowolenie ze swoich pracowników. W całym okresie zatrudnienia powodowie nie otrzymali od pozwanego upomnień czy też innych kar. Powodowie nie dopatrzili się w swoim zachowaniu podstaw do uznania, że źle wykonują swoje obowiązki. W ocenie Sądu postawa i przekonanie powodów w tym zakresie jest zrozumiała, bowiem pozwany nie wskazał żadnej przyczyny w oświadczeniu o rozwiązaniu umów o pracę.

W związku z powyższym odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę Sąd uznał za zasadne. Wysokość odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia została wyliczona na podstawie art. 58 k.p. zgodnie, z którym przysługuje ono w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązano umowę o pracę, zawartą na czas określony albo na czas wykonania określonej pracy, odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za 3 miesiące.

Powodom A. C., F. G., W. M. oraz P. S. przysługuje odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, wyliczonego zgodnie z zaświadczeniami o zarobkach powodów, natomiast powodowi M. J. w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Przy czym, zasądzając należności z tytułu ww. odszkodowania, Sąd zasądził je wraz z ustawowymi odsetkami należnymi od dnia wymagalności roszczenia, a nie jak żądała strona powodowa od dnia rozwiązania umowy o pracę. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 6 marca 2003 roku, sygn. III PZP 3/03 wskazał, iż ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania.

Mając na uwadze okoliczność, iż pozew W. M. został doręczony stronie pozwanej w dniu 15 października 2007 roku, zaś pozwy A. C., F. G., M. J. oraz P. S. dopiero na rozprawie w dniu 17 grudnia 2007 roku, należne były odsetki od dnia wymagalności roszczenia, tj. od dnia następnego po dniu doręczenia pozwów w sprawie. Sąd zasądził odszkodowanie za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę jak w punkcie I wyroku.

W tym miejscu należy przejść do kolejnego roszczenia podniesionego przez stronę powodową, dotyczącego wypłacenia powodowi ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W przedmiotowej sprawie biegła sądowa sporządziła w sprawie opinię sądową na okoliczność wyliczenia należnego, a niewypłaconego powodowi ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, w oparciu o przepisy obowiązujące na dzień rozwiązania umowy o pracę, tj. na dzień 10 i 11 lipca 2007 roku. Zgodnie z § 18 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 roku w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop, podstawą obliczenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy jest średnie miesięczne wynagrodzenia z ostatnich 3 miesięcy poprzedzających miesiąc wypłaty ekwiwalentu. Wynagrodzenie to, będące podstawą ekwiwalentu dzieli się przez współczynnik urlopowy, zdefiniowany w § 19 rozporządzenia, otrzymując w ten sposób dzienną stawkę ekwiwalentu. Następnie dzienną stawkę ekwiwalentu należy podzielić przez dobową normę czasu pracownika, otrzymując godzinową stawkę, którą mnoży się przez liczbę godzin niewykorzystanego urlopu. Współczynnik urlopowy za 2007 roku wynosił 21.

Biegła sądowa w sposób właściwy wyliczyła należny, a niewypłacony powodowi ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, uwzględniając przy tym dokonane przez pozwanego wpłaty na rzecz powodów. Strony nie kwestionowały wyliczeń biegłej zawartych w opinii sądowej z dnia 10 stycznia 2014 roku, a zatem Sąd przyjął ustalenia biegłej za swoje i w punkcie II wyroku zasądził na rzecz powodów wyliczony przez biegłą ekwiwalent. Z uwagi na wypłatę przez pozwanego na rzecz powoda P. S. całości ekwiwalentu, powództwo o jego zapłatę należało oddalić.

Również nie zasługiwało na uwzględnienie żądanie wydania świadectw pracy, gdyż takie zostały w toku procesu wydane przez pozwanego powodowi, roszczenie zaś o sprostowanie świadectwa pracy zostało zawieszono postanowieniem z dnia 23 września 2013 r. na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. (k. 1139).

Kolejne roszczenie podniesione przez powodów dotyczyło zapłaty na ich rzecz należnej odprawy pieniężnej. Odpowiednia regulacja w tym zakresie znajduje się w ustawie z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Zgodnie z art. 1 tej ustawy jej przepisy stosuje się w razie konieczności rozwiązania, przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników, stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, w drodze wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę, a także na mocy porozumienia stron, jeżeli w okresie nieprzekraczającym 30 dni zwolnienie obejmuje co najmniej 10 pracowników, gdy pracodawca zatrudnia mniej niż 100 pracowników. Art. 8 omawianej ustawy o zwolnieniach grupowych stanowi, iż pracownikowi przysługuje odprawa pieniężna w odpowiedniej wysokości. W przypadku powoda P. S. wysokość odprawy może wynieść trzykrotność jego wynagrodzenia, gdyż był zatrudniony ponad 8 lat. W przypadku powodów A. C., F. G. oraz W. M. wysokość owej odprawy może wynieść dwukrotność ich wynagrodzenia, gdyż byli zatrudnieni przez okres od 2 do 8 lat. Natomiast z uwagi na okoliczność, iż M. J. był zatrudniony u pozwanego krócej niż 2 lata, w jego przypadku odprawa może wynieść jednokrotność jego wynagrodzenia (art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy o zwolnieniach grupowych).

W przedmiotowej sprawie pozwany w przeciągu dwóch dni, tj. w dniach 10 i 11 lipca 2007 roku zwolnił ok. 20 pracowników, zatrudniając do tego momentu 35 osób. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż w prowadzonym przez pozwanego zakładzie pracy miało miejsce zwolnienie grupowe, zatem przepisy zacytowanej ustawy mają zastosowanie w stosunku do powodów.

Mając na uwadze wskazane wyżej rozważania, należy wobec tego uznać roszczenie powodów również i w zakresie wypłaty należnej im odprawy za uzasadnione. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko orzecznictwa wykrystalizowane na gruncie sytuacji analogicznej jak będąca przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu. W wyroku z dnia 26 stycznia 2000 roku Sąd Najwyższy orzekł bowiem, że „wskazanie fikcyjnej przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi w rzeczywistości zwolnionemu z przyczyn dotyczących pracodawcy nie pozbawia pracownika prawa do odszkodowania z tytułu wadliwego wypowiedzenia umowy o pracę oraz prawa do odprawy pieniężnej przysługującej pracownikom zwolnionym z pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy (wyrok SN z dnia 26 stycznia 2000 roku, sygn. akt I PKN 499/99). Oznacza to, iż w sytuacji takiej jak w przedmiotowej sprawie powodowie mają prawo dochodzić tak odszkodowania z tytułu nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę, jak i należnej im odprawy pieniężnej.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, iż faktyczna przyczyna zwolnienia powodów leżała po stronie pracodawcy. Zastosowanie wskazanego przepisu nie budzi zatem wątpliwości, tak jak i uzasadnione jest zasądzenie na rzecz powodów odprawy. Tym samym Sąd w punkcie III wyroku zasądził na rzecz powodów odprawę pieniężną, wyliczając ją na podstawie załączonych do akt sprawy zaświadczeń o zarobkach powodów. Stąd pojawiły się różnice w zasądzonych kwotach, względem roszczeń powodów wyrażonych w ich pozwach oraz pismach procesowych. W konsekwencji czego w punkcie IV Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w punkcie V na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd, zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia powodowego pracownika.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Powodowie byli w toku procesu reprezentowani przez radcę prawnego, którego wynagrodzenie na mocy art. 99 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. wliczane jest do niezbędnych kosztów procesu. Biorąc to pod uwagę, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów A. C., F. G., M. J. oraz W. M. kwotę 677 zł, natomiast na rzecz P. S. kwotę 2.467,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na podstawie § 11 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 oraz § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 roku, poz. 490). Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku II PZ 3/12 (Lex nr 1171158) podstawę zasądzenia przez Sąd opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego w sprawie ze stosunku pracy o odszkodowanie, o którym mowa w art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p., stanowi stawka minimalna określona w § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Dotyczy to w jednakowym stopniu wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych oraz do spraw o odszkodowanie dochodzone na podstawie art. 56 § 1 w związku z art. 58 k.p. albo na podstawie art. 45 § 1 w związku z art. 47¹ k.p. W związku z powyższym Sąd, przyznał pełnomocnikowi wynagrodzenie jak w pkt VI wyroku.

W punkcie VII wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie łącznie kwotę 4.181,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. W przedmiotowej sprawie Sąd przyznał biegłej sądowej wynagrodzenie za

sporządzenie dwóch opinii sądowych na łączną kwotę 4.181,00 zł. Powyższa należność została zapłacona na rzecz biegłej tymczasowo ze Skarbu Państwa. W związku z powyższym należało nakazać o jej pobraniu od pozwanego.

W punkcie VIII wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie kwotę 2.484,45 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwów, od których obowiązku poniesienia byli ustawowo zwolnieni powodowie, zgodnie z art. 113 ustawy o kosztach sądowych.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. Odnotować;
2. Doręczyć odpis wyroku pełnomocnikowi powodów.